

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Прев 2118/2022
02.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Матковић Стефановић, Татјане Миљуш, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца Производно-трговинско предузеће ХРАСТ ДОО Параћин, чији је пуномоћник Иван Стевић, адвокат у ..., против туженог ADDIKO BANK АД Београд, чији су пуномоћници Сања Ћетковић, Душан Булатовић и др, адвокати у ..., ради утврђења ништавости и стицања без основа, вредност предмета спора 59.000,00 динара, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9 Пж 4188/22 од 15.07.2022. године, у седници већа одржаној дана 02.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда 9 Пж 4188/22 од 15.07.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Привредног апелационог суда 9 Пж 4188/22 од 15.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 26 П 8796/2021 од 25.01.2021. године у ставу првом изреке утврђено је да је ништава одредба члана 4. став 4.1 Уговора о краткорочној кредитној револвинг линији бр. ...-.../... од 10.02.2010. године која гласи: „Клијент је дужан да на дан пуштања кредита / издавања гаранције, који год од тих датума наступи раније, о коме је банка дужна да га обавести, плати банци једнократну накнаду у износу од 1,5% од укупног износа кредита“ и одредба члана 4. став 4. тачка 3. Уговора о краткорочној кредитној револвинг линији бр. ...-.../... од 10.02.2010. године у делу који гласи: „једнократне накнаде из става 4. тачка 1. овог члана плаћају се у динарској противвредности по продајном курсу Народне банке Србије на дан обрачуна“. У ставу другом изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 59.394,66 динара са законском затезном каматом почев од 18.02.2010. године до исплате. У ставу трећем изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка у износу од 34.380,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда 9 Пж 4188/22 од 15.07.2022. године одбијена је жалба туженог као неоснована и потврђена је првостепена пресуда.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је изјавио ревизију са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку.

Оцењујући испуњеност услова за одлучивање о ревизији на основу члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), Врховни касациони суд је нашао да у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе.

Побијаном пресудом није одступљено од судске праксе. Изражено становиште нижестепених судова у складу је са правним ставом усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној дана 22.05.2018. године и његовом допуном усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године. Наведеним правним ставом изречено је да банка има право да наплати трошкове накнаде банкарских услуга, па одредба уговора о кредиту којом се корисник кредита обавезује да банци плати трошкове кредита није ништава под условом да је понуда банке садржала јасне и недвосмислене податке о трошковима кредита. Трошкове које банка обрачунава приликом одобравања кредита или који су познати на дан обрачуна и које банка обрачунава клијентима у току реализације кредита могу бити посебно исказани у уговору о кредиту као обавеза корисника кредита било у процентуалном износу или апсолутној вредности, али услов је да морају бити наведени у понуди банке тако јасно и недвосмислено да корисник кредита ни једног тренутка не буде доведен у заблуду о којим трошковима је реч. У случају када нема доказа да је тужени поступио на описани начин и да је тужиоцу као кориснику кредита доставио понуду са прописаном садржином, то представља његову несавесност која води ништавости имовинског права уговореног таквим поступањем у сопствену корист, због чега нема повреде правног става Врховног касационог суда. У описаној ситуацији нема потребе за разматрањем правног питања од општег интереса или правног питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за новим тумачењем права, јер су нижестепени судови поступили у складу са ставом Врховног касационог суда поводом спорног правног питања. У одлучивању о споредном захтеву, за законске затезне камате на износ кога тужилац потражује на име враћања датог по ништавој одредби уговора, нижестепени судови су применили материјално право које не захтева ново тумачење, а ревидент не указује на другачију судску праксу код одлучивања о таквим захтевима.

Без утицаја на дозвољеност ревизије је позивање туженог на допуну правног става о дозвољености уговарања трошкова обраде кредита усвојеног на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 16.09.2021. године, из разлога што је ништавост спорне уговорне одредбе суштински утврђена из разлога недостатка адекватне понуде, а не због тога што банка није доказала структуру и висину трошкова који су обухваћени збирним износом трошкова кредита.

На основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11... 18/20), одлучено је као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије применом одредбе члана 410. став 2. тачка 5 Закона о парничном поступку и нашао да ревизија туженог није дозвољена.

Тужилац је против туженог поднео тужбу дана 31.08.2021. године. Вредност предмета спора износи 59.000,00 динара.

Одредбом члана 487. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да у поступку у привредним споровима, спорови мале вредности су спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу, који не прелази динарску противвредност од 30.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према одредби става 3. истог члана, као спорови мале вредности сматрају се и спорови у којим предмет тужбеног захтева није новчани износ, а вредност предмета спора који је тужилац навео у тужби не прелази наведени износ. Одредбом члана 479. став 6. истог закона прописано је да у споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда није дозвољена ревизија.

У конкретном случају ради се о привредном спору мале вредности из одредбе члана 487. Закона о парничном поступку, па се закључује да изјављена ревизија сходно одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку није дозвољена.

Из наведених разлога на основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић